

се знае, не се уплаши, а изтегли меча на прадѣдитѣ си и следъ жестока борба на животъ и смъртъ повали орлитѣ. После си откъсна еделвайсъ и се запжти къмъ палата на златната царкиня.

А третиятъ царски синъ? Той преброди безброй планини и морета, докато най-после се намѣри въ розовата долина.

— Къде съмъ азъ? — попита той, като усѣти да го упива сладко ухание, което извираше сякашъ отъ недрата на земята.

— Ти си въ страната на българитѣ, въ Розовата долина, — отвърна тоя, който бѣше попитанъ.

Царскиятъ синъ поиска да му дадатъ една роза, за да я

занесе на златната царкиня, но хората му казаха:

— Какво си направилъ, за да получишъ роза? Вземи мотика, покопай съ насъ и ще заслужишъ не една, а сто рози.

И князътъ, чиито ржце бѣха навикнали само на мечъ и прѣстени, взе мотика и копа, копа, додето потъ покри челото му. Тогава хората му дадоха сто рози и той се запжти къмъ палата на златната царкиня.

Когато тримата царски синове се явиха отново въ палата и разказаха за своитѣ подвизи, умната златна царкиня реши:

— Храбростта е похвална, наистина, и азъ съмъ много поласкана, че заради мене двама отъ васъ сж подхвърлили живота си на опасностъ. Но това, което е сторилъ третиятъ въ страната на българитѣ, ми харесва много пове-

че. Защото трудътъ е по-голямъ подвигъ и отъ най-гольмото геройство. Трудътъ не се плаши отъ нищо, той е непобедимъ. Тѣй зная азъ.

И тя подаде ржка на третия царски синъ, и тѣ се ожениха.

Николай Фоль